[2019] 14 எஸ்.சி.ஆர்.. 513

காவல் நிலைய அதிகாரி, சிபிஐ/ஏசிபி/பெங்களூரு

எதிர்

பி.ஏ. சீனிவாசன் மற்றும் இன்னொருவர்

(குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண்:1837/2019)

2019–ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 05–ஆம் தேதி

முன்னிலை:

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.உதய உமேஷ் லலித்,

மாண்புமிகு நீதியரசர் திருமதி.இந்து மல்ஹோத்ரா

மற்றும்

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.கிருஷ்ணா முராரி

1947–ஆம் ஆண்டு ஊழல் தடுப்பு சட்டம்: பிரிவு–19– அனுமதி தேவைப்பாடு – தீர்ப்புரைக்கப்பட்டது: நீதிமன்றத்தின் புலன்கொள் தேதியில் அரசு ஊழியர் ஏற்கனவே ஓய்வு பெற்றிருந்தால், அரசு ஊழியர் மீது வழக்குத் தொடர அனுமதி தேவையில்லை – எனவே, பொது ஊழியர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்த அல்லது பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு பிரிவு–19 இன் கீழ் பாதுகாப்பு கிடைக்காது – பொது ஊழியர்.

1973– ஆம் ஆண்டு குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் : பிரிவு–197 – அரசு ஊழியர்கள் தங்கள் 'அலுவல்முறை கடமையைச் செய்யும்போது அல்லது அவ்வாறு செய்வதாகக் கருதி' ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததாகக் கூறப்படும்போது மட்டுமே பிரிவு 197–ன் கீழ்

பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது. ஆனால், சட்டவிரோத ஆதாயங்களுக்காகத் தனது பதவியை ஒரு போர்வையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அத்தகைய செயல்களைச் செய்யும்போது, அந்தச் செயல்களுக்கு இச்சட்டப் பாதுகாப்பு கிடைக்காது.– குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட செயலானது, அலுவல்முறை பணிகளை ஆற்றுவதோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதா என்பதும், அந்த விவகாரம் 'தங்கள் அலுவல்முறை கடமையைச் செய்யும்போது அல்லது அவ்வாறு செய்வதாகக் கருதி செயல்படுதல்' என்ற வரம்பிற்குள் வருமா என்பதும், சாட்சியங்கள் முன்வைக்கப்பட்ட பின்னரே தெளிவடையும்; எனவே, ஒரு அரசு ஊழியருக்கு எதிரான வழக்குத் தொடர்வதற்கான அனுமதி குறித்த விவகாரத்தை வழக்கின் பிந்தைய நிலையிலும் எழுப்ப முடியும் – பொது ஊழியர்.

மேல்முறையீட்டை அனுமதித்து, நீதிமன்றம் தீர்ப்புரைத்தது யாதெனில்:

நீதிமன்றத்தால் அறியப்பட்ட தேதியில் பொது ஊழியர் ஏற்கனவே ஓய்வு பெற்றிருந்தால், ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்களுக்காக பொது ஊழியர் மீது வழக்குத் தொடர அனுமதி தேவையில்லை என்று *லாப் சிங்* வழக்கில் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. மேற்கூறிய தீர்ப்பின் அடிப்படையில், அந்தச் சட்டத்தின் 19–வது பிரிவின்கீழ் 'வழக்குத் தொடர்வதற்கான அனுமதி' (Sanction) பெறப்படவில்லை என்ற காரணத்தைக் காட்டி, அந்தச் சட்டத்தின்கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றச்சாட்டுகளிலிருந்து விடுவிக்கக் கோரி தாக்கல் செய்யப்படும் எந்தவொரு மனுவையும் விசாரணைக்கு

ஏற்பதற்கோ அல்லது பரிசீலிப்பதற்கோ எந்தச் சூழலோ அல்லது காரணமோ எழவில்லை. *'பணியில் இருக்கும்போது ஒரு பொது ஊழியருக்கு கிடைக்கும் பாதுகாப்பு, அவர் ஓய்வு பெற்ற பிறகும் கிடைக்க வேண்டும்'* **என்று உயர் நீதிமன்றம் கூறியது நியாயப்படுத்தப்படவில்லை. அரசு ஊழியர்கள் ஒரு குற்றத்தைச் செய்யும்போது, அது அவர்கள் தங்களது** *'அலுவல்முறை கடமையைச் செய்யும்போது அல்லது அவ்வாறு செய்வதாகக் கருதி'* **செய்யப்பட்டதாக இருந்தால் மட்டுமே, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 197–ன் கீழ் பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்பது மீண்டும் தொடர்ச்சியாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், சட்டவிரோத ஆதாயங்களுக்காகத் தனது பதவியை ஒரு போர்வையாக மட்டுமே பயன்படுத்திக் கொண்டு அத்தகைய செயல்களைச் செய்யும்போது, அந்தச் செயல்களுக்கு இச்சட்டப் பாதுகாப்பு கிடைக்காது. மேலும், இந்தக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட செயல் அலுவல்முறை பணிகளை ஆற்றுவதோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதா என்பதும், அந்த விவகாரம்** *'தங்கள் அலுவல்முறை கடமையைச் செய்யும்போது அல்லது அவ்வாறு செய்வதாகக் கருதி செயல்படுதல்'* **என்ற வரம்பிற்குள் வருமா என்பதும், சாட்சியங்கள் முன்வைக்கப்பட்ட பின்னரே தெளிவடையும் என்றும்; எனவே, அனுமதி (sanction) பெறுவது குறித்த விவகாரத்தை வழக்கின் பிந்தைய நிலையிலும் எழுப்ப முடியும் என்றும் இந்த நீதிமன்றம் கவனித்துள்ளது..**

<u>பார்வையிடப்பட்டத் தீர்முடிவுகள்:</u>

பஞ்சாப் அரசு எதிர் லாப் சிங் (2014) 16 **எஸ்.சி.சி.** 807: [2014] 11 **எஸ்.சி.ஆர்.** 312; எஸ்.ஏ. வெங்கடராமன் எதிர் அரசு [1958] **எஸ்.சி.ஆர்.** 1037; போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மற்றும் மற்றொரு எதிர் பட்டனபட்லா வெங்கட ரத்னம் மற்றும் மற்றொருவர் (2015)13 **எஸ். சி. சி** 87: [2015] 4 **எஸ்.சி.ஆர்.** 609; பி.கே.பிரதான் எதிர் சிக்கிம் அரசை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மத்திய புலனாய்வுப் பிரிவு (2001) 6 **எஸ். சி. சி** 704: [2001] 3 **எஸ்.சி.ஆர்.** 1119– சார்ந்தது

ரிஷிபால் சிங் எதிர் உத்தரப்பிரதேச அரசு மற்றும் மற்றொருவர் (2014) 7 **எஸ். சி. சி** 215: [2014] 6 **எஸ். சி. ஆர்** 1012; அனில் குமார் போஸ் எதிர் பீகார் அரசு (1974) 4 **எஸ். சி. சி** 616: [1974] 3 **எஸ். சி. ஆர்** 902–**வேறுபடுத்தப்பட்டது.**

என்.கே. கங்குலி எதிர் சிபிஐ, புது தில்லி (2016) 2 **எஸ். சி. சி** 143: [2015] 10 **எஸ்.சி.ஆர்.** 192; கலிச்சரண் மஹாபத்ரா எதிர் ஒரிசா அரசு **ஏஐஆர்** 1998 **எஸ்சி** 2595: [1998] 3 **எஸ். சி. ஆர்** 961; ஆர். பாலகிருஷ்ண பிள்ளை எதிர் கேரளா அரசு (1996) 1 **எஸ். சி. சி** 478: [1995] 6 **கூடுதல் எஸ். சி. ஆர்** 236– அணுகப்பட்டது.

<u>வழக்கு சட்டக் குறிப்பு</u>

[1998] 3 எஸ். சி. ஆர் 961	பத்தி6–இல் அணுகப்பட்டது
[1995] 6 கூடுதல்.எஸ்.சி.ஆர் 236	பத்தி 6–இல் அணுகப்பட்டது
[2014] 11 எஸ்.சி.ஆர். 312	பத்தி 6 –இல் சார்ந்தது

[2015] 10 எஸ்.சி.ஆர். 192 பத்தி6–இல் அணுகப்பட்டது

[1958] எஸ். சி. ஆர் 1037 பத்தி 9–இல் சார்ந்தது

[2015] 4 எஸ்.சி.ஆர். 609 பத்தி 11–இல் சார்ந்தது

[2001] 3 எஸ்.சி.ஆர். 1119 பத்தி 12–இல் சார்ந்தது

[2014] 6 எஸ்.சி.ஆர். 1012 பத்தி 14–இல் வேறுபடுத்தப்பட்டது

[1974] 3 எஸ்.சி.ஆர். 902 பத்தி 14–இல் வேறுபடுத்தப்பட்டது

[1974] 3 எஸ். சி. ஆர் 902 பத்தி 14–இல் வேறுபடுத்தப்பட்டது

குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு அதிகாரவரம்பு:குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு எண். 1837 / 2019.

குற்றவியல் சீராய்வு மனு எண். எண். 834/2015 –இல் பெங்களூரில் உள்ள கர்நாடக உயர் நீதிமன்றத்தின் 08.08.2018 தேதியிட்ட தீர்ப்பு மற்றும் ஆணையிலிருந்து

மேல்முறையீட்டாளருக்கான வழக்குரைஞர்கள் திருமதி.சோனியா மாத்தூர், மூத்த வழக்கறிஞர், திரு.விவேக் நாராயண் ஷர்மா, திரு.சச்சின் ஷர்மா, திரு.சுஷில் துபே, திருமதி திவ்யா நாயர், திரு.அனுஜ் அகர்வால், திரு.புனீத் பதக், .திருஅரவிந்த் குமார் ஷர்மா

எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கான வழக்குரைஞர்கள் திருமதி.வி.மோகனா, மூத்த வழக்கறிஞர், திருமதி. ரஜினி கே. பிரசாத், திருமதி.என். அன்னப்பூரணி.

தீர்ப்புரை

இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு **மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.உதய் உமேஷ் லலித்** அவர்களால் பகரப்பட்டது.

1. அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

2. இந்த மேல்முறையீடானது 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் தாக்கல் செய்த குற்றவியல் சீராய்வு மனு எண்.834/2015 –இல் 08.08.2018 தேதியிட்ட தீர்ப்பு மற்றும் ஆணையில் உயர் நீதிமன்றம்[1] அனுமதித்து, 1860–ஆம் ஆண்டு இந்திய தண்டனைச் சட்டம் (சுருக்கமாக' இ.த,ச',) பிரிவு –120–ஆ, 419, 420, 467, 468, 471–ன் கீழ் மற்றும் 1988–ஆம் ஆண்டு ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், (சுருக்கமாக 'சட்டம்',) பிரிவுகள் 13(1)(டி) மற்றும் 13(2) கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றங்களில் 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரை விடுவித்ததை இந்த குற்றவியல் மேல்முறையீட்டில் எதிர்க்கிறது.

3. 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் விஜயா வங்கியின் உதவி பொது மேலாளராக 31.10.2012 அன்று ஓய்வு பெற்றார். 28.10.2013 அன்று, மேற்குறிப்பிட்ட குற்றங்கள் தொடர்பாக 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக, பெங்களூருவின் தலைமை அலுவலகம், விஜயா வங்கியின் பொது மேலாளர் அளித்த புகாரின் பேரில், ஆர்சி 12(எ)/2013 என்ற முதல் தகவலறிக்கை பதிவு செய்யப்பட்டது. விசாரணை முடிந்த பிறகு, 31.10.2014 அன்று, குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட குற்றங்கள் தொடர்பாக 1–ஆம்

---

[1] பெங்களூரில் உள்ள கர்நாடக உயர் நீதிமன்றம்

எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராகக் குற்றப்பத்திரிகைத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மற்றவற்றுக்கு இடையே கூறப்பட்டது யாதெனில்:–

"3. 11.01.2010 முதல் 20.10.2012 வரையிலான காலகட்டத்தில் பெங்களூரு விஜயா வங்கியின் மேயோ ஹால் கிளையின் உதவிப் பொது மேலாளராகவும் (ஏஜிஎம்) கிளைத் தலைவராகவும் பணியாற்றிய திரு. பி.ஏ. சீனிவாசன் (எ–1) திரு.பி.லக்ஷ்மன் (எ–3), திருமதி. சாந்த கவுடா (எ–4) மற்றும் திரு.எஸ்.வி. இஸ்லூர் (எ–5) ஆகியோர் உடன் குற்றச் சதியில் ஈடுபட்டு பெங்களூரில் உள்ள விஜயா வங்கி, மயோஹால் கிளையை ஏமாற்றி மோசடி செய்ய எம்/எஸ் நிகாரா எலெக்ட்ரானிக்ஸ் அண்ட் அலைட் டெக்னிக்ஸ் (எ–2) –க்கு போலியான மற்றும் பொய்யாகப் புனையப்பட்ட ஆவணங்களின் அடிப்படையில் தேவையற்ற நிதி வசதிகளை செய்தனர். மேற்படி குற்றச் சதியை மேம்படுத்தும் வகையில், திரு. பி.ஏ. சீனிவாசன் (எ–1) ரூ. 200 லட்சம் காலக்கடன் மற்றும் ரூ. 100 லட்சத்திற்கு ரொக்கக் கடன் ஈட்டுறுதி கடனை அனுமதித்து சரியான கவனமின்றி விஜயா வங்கியின் தற்போதைய அனைத்து விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை மொத்தமாக மீறி எம்/எஸ் நிகாரா எலெக்ட்ரானிக்ஸ் அண்ட் அலிட் டெக்னிக்ஸ் (எ–2) வழங்கினார். எனவே, எ–3 மற்றும் எ–4 –ஐ பயன்படுத்தி விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளுக்கு எதிராக கடன்–நிதிகளை திசைதிருப்பி, அதன் விளைவாக, விஜயா வங்கிக்கு முறையற்ற இழப்பையும், மற்றவர்களுக்கு அதற்கு இணையான ஆதாயத்தையும் ஏற்படுத்தினார்.

....

8. திரு. பி. லட்சுமணன் (எ–3) மற்றும் அவரது மனைவி திருமதி சாந்தா கவுடா (எ–4) ஆகியோர், 08.06.2011 தேதியிட்ட 57724 எண் கொண்ட 'இ–முத்திரைத்' தாளின் புகைப்பட நகலில், 10.06.2011 தேதியிட்ட ஒரு ஒப்பந்தத்தை மோசடியாக உருவாக்கினர். திரு. வெங்கடரமண பட் (எ–6) என்பவருக்குச் சொந்தமான ' தி/ள். நிகாரா எலக்ட்ரானிக்ஸ் & அலைடு டெக்னிக்ஸ்' என்ற தனிநபர் நிறுவனத்தை, ரூ.1.00 கோடி ரூபாயை 'நற்பெயர் மதிப்பிற்காக' செலுத்தி தாங்கள் கையகப்படுத்திக் கொண்டதாகக் கோரும் தங்களின் நேர்மையற்ற வாதத்தை மெய்ப்பிப்பதற்காக, அந்த ஒப்பந்தத்தின் நகலை அவர்கள் விஜயா வங்கியில் சமர்ப்பித்தனர். திரு.பி.எ.சீனிவாசன் (எ–1) நேர்மையற்ற முறையில் ஒப்பந்தத்தின் நகல்களை ஏற்றுக்கொண்டார், அதன் உண்மைத்தன்மை அல்லது நம்பகத்தன்மையைக் கண்டறிவதை வேண்டுமென்றே தவிர்த்துவிட்டார். மேற்கண்ட ஒப்பந்தம் 08.06.2011 தேதியிட்ட 57724–ல் உள்ள இ–முத்திரைத்தாளின் புகைப்பட நகலில் மோசடியாக உருவாக்கப்பட்டதாகவும், அசல் முத்திரைத் தாள் காலியாக இருந்த திரு. எஸ்.எதிர் இஸ்லூர் (ஏ–5) அலுவலக வளாகத்தில் இருந்து கைப்பற்றப்பட்டதாகவும் தெரியபடுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட அனைத்து நபர்களும் தேவைக்கேற்ப போலி ஆவணங்களை உருவாக்கி, எ–6 இடமிருந்து எ–3

மற்றும் எ–4 ஆல் திரித்துக்கூறுவது போன்ற மோசடி நோக்கங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

... ...

16. திரு. பி.ஏ சீனிவாசன் (எ–1) மற்ற குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்களுடன் நேர்மையற்ற முறையில் குற்றச் சதியை மேற்கொண்டு, விஜயா வங்கியின் ஏஜிஎம் & கிளைத் தலைவர் பதவியைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி, கடன் விண்ணப்பத்தை மோசடியாகப் பரிசீலித்து, கடன் முன்மொழிவுகளை விஜயா வங்கியின் விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகள் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட நபர்களுக்கு சாதகமாக மொத்தமாக மீறினார். எ–3 மற்றும் எ–4 சமர்ப்பித்த உயர்த்தப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கைகள் தணிக்கை செய்யப்படாவிட்டாலும் அவற்றை அவர் வேண்டுமென்றே ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் மேலும், கடன் வாங்கும் நிறுவனமான 'தி/ள். நிகாரா எலக்ட்ரானிக்ஸ் அண்ட் அலைடு டெக்னிக்ஸ்' (எ–2)–ன் கடன் மதிப்பீட்டை கணக்கிட அந்த அறிக்கைகளையே கருத்தில் கொண்டார். கடன் வாங்கும் நிறுவனத்தால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அந்த நிதிநிலை அறிக்கைகளில் பல்வேறு முரண்பாடுகள் இருந்தபோதிலும், அவற்றை ஆய்வு செய்வதற்கான முறையான தணிக்கையை அவர் வேண்டுமென்றே மேற்கொள்ளவில்லை. மின் உபகரணங்களை உற்பத்தி செய்தல் போன்ற வணிக நடவடிக்கைகள் ஏதேனும் நடைபெறுகின்றன என கடன்

விண்ணப்பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதை கடன் வாங்கியவரின் முகவரியில் அவர் கட்டாயமான முன் அனுமதி சரிபார்ப்பை நடத்தவில்லை. திரு. பி.எ. சீனிவாசனின் (எ–1) குற்றச் செயல்கள், குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட தனியார் நபர்கள் தி/ள் நிகாரா எலெக்ட்ரானிக்ஸ் அண்ட் அலைட் டெக்னிக்ஸ் (எ–2) நிறுவனமாக திரித்துக்கூறினர், ஆனால் எ–3 மற்றும் எ–4 ஆல் உருவாக்கப்பட்ட 10.06.2011 தேதியிட்ட கூட்டாண்மை பொய்யாவணத்தில் மட்டுமே அந்நிறுவனம் இருந்தது.

17. திரு. பி.எ. சீனிவாசன் (எ–1) 'கடன் செயலாக்கக் குறிப்பை' அவரே தயாரித்து, மதிப்பீட்டு அதிகாரி என்ற கட்டத்தில் அப்போதைய உதவி மேலாளர் திரு. ஜோதி பிரகாஷ் ஷெட்டியின் கையெழுத்தைப் பெற்றார். மேலும், அப்போதைய தகுதிகாண் மேலாளர் திரு. நபீல் அகமது என்பவரையும், அவரது பயிற்சி யின் ஒரு அடையாளமாக மட்டும் அந்தக் குறிப்பில் கையொப்பமிடச் செய்தார். விண்ணப்பதாரர் ரூ. 350 லட்சம் (ரூ.200 லட்சம் காலக்கடன், ரூ. 130 லட்சம் நடைமுறை மூலதனம் மற்றும் ரூ. 20 லட்சம் வங்கி உத்தரவாதம்) கோரியிருந்த நிலையில், அக்கோரிக்கையில் செய்யப்பட்ட குறைப்பிற்கு எந்தவித விளக்கமோ அல்லது நியாயமோ அளிக்காமல், ரூ. 300 லட்சத்திற்கான (ரூ. 200 லட்சம் காலக்கடன் மற்றும் ரூ. 100 லட்சம் ரொக்கக் கடன்) முன்மொழிவுகளை எ–1 தயாரித்தது விசாரணையில் தெரியவந்துள்ளது."

18. திரு. பி. லக்ஷ்மண் (எ–3) பொய்யாகப்புனையப்பட்ட கடிதம் எண். ஆர் இ எஃப் ஆர் இ எஃப் : எஸ்.பி. க்யூடி.: 155:2011 தேதியிட்ட 10.08.2011–இல் ஜாக், பார்ட்னர்ஸ், தி/ள் வி வி–டெக் இன்ஜினியரிங் எண்டர்பிரைசஸ், என கையொப்பமிட்டதாகவும், விலைப்புள்ளி/பொருள்விவரப்பட்டியலுடன் சேர்த்து ரூ.2,69,60,496/–க்கான மொத்தத் தொகையை தி/ள். வி–டெக் இன்ஜினியரிங் எண்டர்பிரைசஸ் வழங்கியப்பட்டது.

... ...

33. திரு. பி.எ சீனிவாசன் (எ–1) பிணையப் பாதுகாப்பாக வழங்கப்படும் சொத்து மூன்றாம் தரப்பினரின் (குத்தகைதாரர்கள்) ஆக்கிரமிப்பில் இருப்பதையும் முழுமையாக அறிந்திருந்தார். இருப்பினும், எ–1 தனது நேரடி கள ஆய்வு மூலமாகவும் மற்றும் சொத்து மதிப்பீட்டாளர் வழங்கிய மதிப்பீட்டு அறிக்கையிலுள்ள குறிப்புகள் மூலமாகவும் இந்த முக்கியமான உண்மையை அறிந்திருந்தும், நேர்மையற்ற முறையிலும் மோசடியாகவும் அதை அலட்சியப்படுத்தினார். வங்கியின் சமகாலத் தணிக்கையாளரும் தனது அறிக்கையில் இந்த உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். அதாவது, பிணையமாக வைக்கப்பட்ட சொத்தில் வாடகைதாரர்கள் குடியிருப்பது, ஒருவேளை நிலுவைத் தொகையை வசூலிப்பதற்காக அந்தச் சொத்தை விற்க வேண்டிய கட்டாயம் வங்கிக்கு ஏற்படும் போது, வங்கியின் நலனைப் பாதிக்கும் என்று அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். மேலும்,

அந்தச் சொத்தை எ–3 வாங்குவதற்கு முன்பு அதை விற்ற நீலகாந்த் சனிகோப் என்பவரிடமும், அதற்கு முன்னால் கிருஷ்ணப்பாவின் மகன் நாகேஷிடம் இருந்தபோதும் வாடகைதாரர்கள் அவர்களுக்கு வாடகை செலுத்தி வந்தது விசாரணையில் தெரியவந்துள்ளது. வருங்காலத்தில் வங்கியால் அடமானச் சொத்தை விற்பனைக்குக் கொண்டுவருவதை இது பாதிக்கும் என்று தெரிந்திருந்தும், அந்த வாடகைதாரர்களின் உரிமைகள் என்ன என்பதை உறுதிப்படுத்தும் முயற்சியை எ–1 வேண்டுமென்றே தவிர்த்தார்.

34. திரு. பி.ஏ. சீனிவாசன் (எ–1), தி/ள். நிகாரா எலக்ட்ரானிக்ஸ் அண்ட் அலைடு டெக்னிக்ஸ் நிறுவனத்திற்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களைப் பரிசீலித்து அனுமதிப்பதற்கு முன்பாக, அடமானம் வைக்கப்பட்ட சொத்து குறித்த 'சட்டப்பூர்வ தணிக்கை அறிக்கையை' பெறாமல் வங்கியின் நடைமுறையில் உள்ள விதிகளை மீறியுள்ளார். திரு. பி.ஏ. சீனிவாசன் (எ–1) இந்த அறிக்கையை 19.04.2012 அன்று தான் பெற்றுள்ளார்; இது கடன் அனுமதிக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்ட ஆறு மாதங்களுக்கும் மேலான காலதாமதத்திற்குப் பிறகு பெறப்பட்டுள்ளது.

35. மேலே கூறப்பட்ட செயல்களின் மூலம், பெங்களூரு மயோ ஹால் கிளையின் விஜயா வங்கியின் அப்போதைய உதவி பொது மேலாளர் (எஜிஎம்) திரு. பி.ஏ. சீனிவாசன் (எ–1); தி/ள் நிகாரா எலக்ட்ரானிக்ஸ் அண்ட் அலைடு டெக்னிக்ஸ் (எ–2); திரு.பி.லட்சுமண் என்கிற லட்சுமண் ரெட்டி (எ–3); திருமதி.

சாந்தா கவுடா (எ–4); திரு. எஸ்.வி. இஸ்லூர் (எ–5) மற்றும் திரு. வெங்கடரமண பட் (எ–6) ஆகியோர் தங்களுக்குள் ஒரு குற்றவியல் சதியில் ஈடுபட்டு, அதன் தொடர்ச்சியாக ஏமாற்றும் நோக்கில் மெசையர்ஸ் வி–டெக் இன்ஜினியரிங் என்டர்பிரைசஸ் நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் போல ஆள்மாறாட்டம் செய்தும், ஏமாற்றுவதற்காக விலைப்புள்ளிகள், ரொக்க/கடன் ரசீதுகள், வவுச்சர்கள் போன்ற ஆவணங்களைப் போலியாகத் தயாரித்தும், அந்த போலி ஆவணங்களை உண்மையானவை போலப் பயன்படுத்தியும் வங்கிக்கு முறையற்ற இழப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளனர்; இதன் மூலம் தங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் முறையற்ற ஆதாயத்தைப் பெற்றுத் தந்து மோசடி குற்றத்தைச் செய்துள்ளனர். விசாரணையின் மூலம், பெங்களூரு மயோ ஹால் கிளையின் விஜயா வங்கியின் அப்போதைய உதவி பொது மேலாளர் (எஜிஎம்) என்ற முறையில், திரு. பி.ஏ. சீனிவாசன் (எ–1) தனது அதிகாரப்பூர்வ பதவியைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி, குற்றம் சாட்டப்பட்ட பிற நபர்களுக்குப் பண ரீதியான ஆதாயம் கிடைக்க வழிவகுத்ததன் மூலம் 'குற்றவியல் முறைகேடு' (Criminal misconduct) செய்துள்ளார் என்பது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இது ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988–ன் தண்டனைக்குரிய பிரிவுகளின் கீழ் குற்றமாகும். திரு. பி.ஏ. சீனிவாசன் (எ–1), மெசையர்ஸ் நிகாரா எலக்ட்ரானிக்ஸ் அண்ட் அலைடு டெக்னிக்ஸ் (எ–2), திரு. பி. லட்சுமண் (எ–3), திருமதி. சாந்தா கவுடா (எ–4), திரு. ஸ்ரீபாத் விஸ்வநாத் இஸ்லூர் (எ–5) மற்றும்

திரு. வெங்கடரமண பட் (எ–6) ஆகியோரின் மேற்கூறிய செயல்கள், இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 120–பி உடன் இணைந்த 420, 419, 468 & 471 மற்றும் ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988–ன் பிரிவுகள் 13(2) உடன் இணைந்த 13(1)(டி) ஆகியவற்றின் படி தண்டனைக்குரிய குற்றங்களாகும்."

36. திரு. பி.ஏ சீனிவாசன் (எ–1) விஜயா வங்கியின் சேவையிலிருந்து 31.10.2012 அன்று ஓய்வு பெற்றார்; எனவே பிசி சட்டத்தின் 19 வது பிரிவின் கீழ் வழக்குத் தொடர அனுமதி தேவையில்லை.

4. சம்பந்தப்பட்ட நீதிமன்றத்தால் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பிறகு, 1973 ஆம் ஆண்டு குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 227 மற்றும் 239 (சுருக்கமாக 'தொகுப்புச் சட்டம்') ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் விடுவிக்கக் கோரி 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. இந்த விண்ணப்பத்தை கூடுதல் நகர உரிமையியல் மற்றும் அமர்வு நீதிபதி மற்றும் சிபிஐ வழக்குகளுக்கான முதன்மை சிறப்பு நீதிபதி, பெங்களூரு, 13.04.2015 தேதியிட்ட உத்தரவின்படி நிராகரித்து, கூறியது யாதெனில் :–

"...குற்றப்பத்திரிகை மற்றும் சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்களிலிருந்து தெரியவருவது என்னவெனில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் எண்.1 (எ–1), குற்றம் சாட்டப்பட்ட நிறுவனம் எண்.2–ன் (எ–2) கடன் விண்ணப்பத்தைப் பரிசீலிக்கும்போது, வங்கியின் விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள்

மற்றும் வங்கி நெறிமுறைகளைத் திட்டமிட்டே மீறியுள்ளார். அதன் மூலம் அவர் மற்ற குற்றவாளிகளான எ–3 முதல் எ–6 வரை உள்ளவர்களுடன் குற்றச்சதியில் ஈடுபட்டு, அவர்களுக்குத் துணை புரிந்துள்ளார். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் எ–3 மற்றும் எ–4 ஆகியோர் இரண்டு கோடி ரூபாய் ரொக்கக் கடன் மற்றும் ஒரு கோடி ரூபாய் காலக் கடன் ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்கு வசதியாக, போலியாகத் தயாரிக்கப்பட்ட வவுச்சர்கள், விலைப்பட்டியல்கள் மற்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கைகளை அவர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். அனுமதிக்கப்பட்ட மூன்று கோடி ரூபாய் காலக் கடன் மற்றும் ரொக்கக் கடன் ஆகியவை எந்த நோக்கத்திற்காக வழங்கப்பட்டதோ, அந்த நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படாமல் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு, அனைத்து ஆதாரங்களும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் எண்.1–க்கு (எ–1) ஆரம்பத்திலிருந்தே மோசடி செய்யும் எண்ணம் இருந்ததை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. புலனாய்வு அதிகாரியால் சேகரிக்கப்பட்ட மேற்கூறிய சூழ்நிலைகளும் சான்றுகளும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் எண்.1, மற்ற குற்றவாளிகளான எ–3 முதல் எ–6 வரை உள்ளவர்களுடன் குற்றச்சதியில் ஈடுபட்டார் என்பதையும்; அந்த விலைப்பட்டியல்கள் மற்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கைகள் போலியானவை என்று நன்கு தெரிந்தே அவற்றை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார் என்பதையும் வெளிப்படையாகத் தெரியப்படுத்துகின்றன.....

... ...

1–ஆம் எதிரி பொது ஊழியராக இருந்தபோதிலும், அவர் விஜயா வங்கியில் இருந்து 31.10.2013 அன்று பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. எனவே, 1988–ஆம் ஆண்டு ஊழல் தடுப்புச் சட்டம் பிரிவு 19– ன்படி 1–ஆம் எதிரிக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர முன்அனுமதி தேவையில்லை. 1–ஆம் எதிரியால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட விடுவிப்பு விண்ணப்பம் தகுதியற்றது, மாறாக, 1–ஆம் எதிரிக்கு எதிராக பிரிவுகள் 120–ஆ , 420 , 471 இ.த.ச. மற்றும் 1988–ஆம் ஆண்டு ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், பிரிவுகள் 13(2) உ/இ 13(1)(டி)–க்கு கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றங்களுக்கான குற்றச்சாட்டை உருவாக்குவதற்கு போதுமான ஆவணங்கள் உள்ளன. ..."

5. 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில், உயர் நீதிமன்றத்தில் குற்றவியல் சீராய்வு மனு எண்: 834/2015–ஐ தாக்கல் செய்தார் அது தற்போதைய மேல்முறையீட்டின் கீழ் உள்ள தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவால் அனுமதிக்கப்பட்டது. உயர்நீதிமன்றம், 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் தொடர்பான 13.04.2015 தேதியிட்ட உத்தரவை ரத்து செய்து, அவர் மீது குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட குற்றங்களில் இருந்து அவரை விடுவித்தது.

6. 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகள் நிர்வாகக் குறைபாடுகளாக இருக்கலாம் என்ற சமர்ப்பிப்பைக் கையாளும் போது, உயர் நீதிமன்றம் கவனித்தது யாதெனில்:–

"10... ... நிர்வாகக் குறைபாடுகளின் இந்த அம்சங்களைக் கூறுவது, குற்றச்சாட்டு வனையும் நேரத்தில் கருத்தில் கொள்ள முடியாது. சாட்சிகள் குறுக்கு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படாவிட்டால், நடைமுறையைப் பின்பற்றுவதில் விடுபட்டது நிர்வாகக் குளறுபடியா அல்லது வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்டதா என்பதைக் கண்டறிய முடியாது. எனவே, இந்த வாதத்தின் அடிப்படையில் 1–ஆம் எதிரியை விடுவிக்க முடியாது. எனவே, ஒரு முடிவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டால், 1–ஆம் எதிரிக்கு எதிராக குற்றச்சாட்டை முன்வைக்க, பதிவு செய்யப்பட்ட பொருட்கூறுகள் போதுமானவை என்று கருதலாம், இது சம்பந்தமாக சிறப்பு நீதிமன்றத்தின் காண்முடிவுகள் கவனத்தை செலுத்தாததையோ அல்லது எந்த பலவீனம் அல்லது சட்டவிரோதத்தையோ குறிக்கவில்லை. இந்த அடிப்படையில் 1–ஆம் எதிரியை விடுவிக்க முடியாது என்ற கருத்துக்கு வந்தது. இந்த காண்முடிவு நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

அனுமதி வழங்குவது தொடர்பாக உயர்நீதிமன்றம் கூறியது யாதெனில்:–

"11. இருப்பினும், அனுமதி தொடர்பான மற்றொரு காண்முடிவை நிலைநிறுத்த முடியாது. குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்ட நேரத்தில் 1–ஆம் எதிரி ஓய்வு பெற்றுவிட்டதால் அனுமதி தேவையில்லை என்று சிறப்பு நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. ஆனால், கு.ந.ச. பிரிவு 197 ன் படி அனுமதி பெறுவது அவசியம் என்பது

மனுதாரர் தரப்பு வழக்கறிஞர்களின் வாதம். இந்தக் கட்டத்திற்கு முன், குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஒருவர் பொது ஊழியராகப் பணியில் இருந்த காலம் தொடர்பான குற்றங்கள் சிறப்பு நீதிபதியால் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஒரு அரசு ஊழியர் அற்பமான மற்றும் பொய்யான வழக்கில் சிக்காமல் இருக்க ஊழல் தடுப்புச் சட்டம் பிரிவு 19 ன் கீழ் அனுமதி அவசியம். ஒப்புதல் ஒரு பொது ஊழியரை தவறான அல்லது எரிச்சலூட்டும் அல்லது அற்பமான வழக்கிலிருந்து பாதுகாக்கிறது. <u>எனவே, சேவையில் இருக்கும் போது ஒரு அரசு அதிகாரிக்குக் கிடைக்கும் பாதுகாப்பு அவர் ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் கிடைக்க வேண்டும்</u>. ஓய்வு பெற்ற பிறகும், ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அவர் மீது வழக்கு தொடரப்படுவதை மறக்க முடியாது . உண்மையில், ஓய்வு என்பது ஒரு பொது ஊழியரின் உடையிலிருந்து ஒருவரை நீக்குகிறது; ஆனால் ஒருவரின் ஓய்வுக்குப் பிறகும் அதே பாதுகாப்பு கிடைக்க வேண்டும் என்பது நீதிக்கு தேவைப்படுகிறது. ..."

(எங்களால் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது)

அதன்பின், இந்த நீதிமன்றத்தின் முடிவுகளின் அடிப்படையில் சமர்ப்பிப்புகளைக் கையாளும் போது, ***காளிசரண் மகாபத்ரா எதிர் ஒரிசா அரசு*** [2], ***ஆர்.பாலகிருஷ்ண பிள்ளை எதிராக கேரள அரசு***[3] , ***பஞ்சாப்***

[2] ஏஐஆர் 1998 எஸ்.சி 2595

[3] (1996) 1 எஸ்.சி.சி. 478

அரசு எதிர் லப் சிங் [4] மற்றும் ***என்.கே கங்குலி எதிராக சிபிஐ, புதுடெல்லி***[5] , இந்த விவகாரம் கீழ்க்கண்டவாறு பரிசீலிக்கப்பட்டது:–

" இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ள குற்றங்களைப் பொறுத்த வரையில், சி.பி.ஐ.க்காகச் சமர்ப்பித்த கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், அவர்கள் பணிசார் கடமையை நிறைவேற்றியதாகக் கூற முடியாது என்பதால் கு.ந.ச. பிரிவு 197 –இன் கீழ் கூட அனுமதி தேவையில்லை. 1–ஆம் எதிரி மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள், குறிப்பாக சதித்திட்டம் தொடர்பாக, குற்றச்சாட்டை உருவாக்கும் கட்டத்தில் கூறப்பட்டால், குற்றங்கள் பணிசார் செயலுடன் இணைக்கப்படுமா இல்லையா என்பதைக் கண்டறிவது கடினம். முழுமையான விசாரணை நடத்தப்பட வேண்டும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட என்.கே. கங்குலி வழக்கின் உண்மைகளைப் பார்த்தால், அங்கேயும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் மீது இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் சில பிரிவுகளுடன் சேர்த்து, ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழும் வழக்குத் தொடர முயலப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 197–ன் கீழ் முறையான அனுமதி பெறப்படாததால், முதல் குற்றவாளிக்கு வழக்கிலிருந்து விடுவிக்கப்படும் சலுகை அளிக்கப்பட வேண்டும். ..."

எனவே, ஆவணங்களில் உள்ள ஆதாரங்கள் முதல் எதிர்மனுதாரருக்கு (எ–1) எதிராகக் குற்றச்சாட்டுகளைப் பதிவு

[4] (2014) 16 எஸ்.சி.சி. 807
[5] (2016) 2 எஸ்.சி.சி. 143

செய்வதற்குப் போதுமானதாக உள்ளன என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இருப்பினும், குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 197–ன் கீழ் (முன்னனுமதி) தேவையான அனுமதி பெறப்படாத காரணத்தினால், வழக்கிலிருந்து விடுவிக்கப்படும் சலுகை அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

7. உயர்நீதிமன்றம் எடுத்த முடிவை சவாலுக்கு உட்படுத்தித் தொடரப்பட்ட இந்த மேல்முறையீட்டு வழக்கில், மேல்முறையீட்டுக்கு ஆதரவாக மூத்த வழக்கறிஞர் திருமதி. சோனியா மாத்தூர் அவர்களின் வாதங்களையும், முதல் எதிர் மேல்முறையீட்டாளருக்காக மூத்த வழக்கறிஞர் திருமதி. வி. மோகனா அவர்களின் வாதங்களையும் நாங்கள் கேட்டறிந்தோம்.

8. கற்றறிந்த மூத்த வழக்கறிஞரான திருமதி. சோனியா மாத்தூர், சட்டத்தின் 19 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு அரசு ஊழியருக்கு அவர் வேலையில் இருக்கும் வரை மட்டுமே பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்றும், அரசு ஊழியர் பதவியில் இருந்து விலகி அல்லது ஓய்வு பெற்ற பிறகு எந்த அனுமதியும் தேவையில்லை என்றும் சமர்பித்தார். கு.ந.மு.சட்டப்பிரிவு 197 இன் கீழ் அனுமதியைப் பொருத்தவரை, சட்டத்தின் 197 வது பிரிவின் வரம்பிற்குள் வருவதற்கு, அது ஒரு பொது ஊழியரின் பணிசார் கடமைகள் அல்லது செயல்பாடுகளுடன் ஒருங்கிணைந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அரசு அலுவலகம் பயனாளிகளுக்கு சட்டவிரோத ஆதாயத்தை விளைவிக்கும் செயல்களில் ஈடுபடுவதற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டால் கூறப்பட்ட பிரிவு 197 இன் கீழ் பாதுகாப்பு கிடைக்காது என்றும் வாதிட்டார்.

என்.கே.கங்குலி எதிர். மத்திய புலனாய்வுப் பிரிவு, புதுடெல்லி (2016) 2 எஸ்.சி.சி. 143 என்ற வழக்கில் இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு அசாதாரணப் பொருண்மைகளின் பின்னணியில் இருப்பதாகவும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது .

மறுபுறம், கற்றறிந்த மூத்த வழக்கறிஞர் திருமதி. வி. மோகனா அவர்கள் சமர்ப்பித்த வாதமானது: முதல் எதிர்மனுதாரர் (எ–1) 2012–ஆம் ஆண்டிலேயே ஓய்வு பெற்றுவிட்டார்; அவர் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள் அதிகபட்சமாக அவரது தரப்பில் ஏற்பட்ட 'நிர்வாகக் குறைபாடுகளாகவே' கருதப்பட முடியுமே தவிர, தொடர்புடைய பிரிவுகளின் கீழ் குற்றச்சாட்டுகளைப் பதிவு செய்வதற்குத் தேவையான எந்தவொரு 'குற்றவியல் நோக்கமும்' அவரிடம் நிச்சயமாக இல்லை; மேலும், இந்த விவகாரத்தில் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 136(1)–வது பிரிவின் கீழ் உள்ள தனது அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்தி இந்த நீதிமன்றம் தலையிட வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதாகும்.

9. **எஸ்.ஏ.வெங்கடராமன் எதிர் அரசு** [6] இல் 1947– ஆம் ஆண்டு ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், *அதே மாதிரியான* விதிகளின் கீழ் அனுமதியின் தேவையைக் கையாளும் போது, சம்பந்தப்பட்ட விதிகளின் கீழ் ஒரு அரசு ஊழியர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்திருந்தார் அல்லது பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர் என்றால் பாதுகாப்பு அவருக்கு கிடைக்காது என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அதில் கூறப்பட்டிருந்ததாவது:–

---

[6] {1958}எஸ்.சி.ஆர். 1037

"...ஒரு பொது ஊழியரால் இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் 161–வது பிரிவின் கீழ் ஒரு குற்றம் செய்யப்பட்டிருந்து, ஆனால் அந்தத் தவறு குறித்து நீதிமன்றம் விசாரணைக்கு எடுக்கும்போது, சம்பந்தப்பட்ட நபர் பொது ஊழியர் என்ற பதவியில் இருந்து விலகி இருந்தால், ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் 6–வது பிரிவைப் பயன்படுத்துவதற்குத் தேவையான இரண்டு நிபந்தனைகளில் ஒன்று இல்லாமல் போகிறது; எனவே, அத்தகைய நிலையில் (வழக்குத் தொடர) முன்னனுமதி பெறுவது அவசியமற்றதாகிறது. இச்சட்டத்தின் பிரிவு 6(1)–ல் உள்ள வார்த்தைகள் போதுமான தெளிவுடன் உள்ளன, எனவே அவை நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். ஒரு நபர் குற்றம் செய்த நேரத்தில் பொது ஊழியராக இருந்திருந்தாலும், நீதிமன்றம் அந்தத் தவறை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ள முனையும்போது அவர் பொது ஊழியராக இல்லையென்றால், அவருக்கு முன்கூட்டியே அனுமதி பெற வேண்டியது அவசியம் என்று ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 6(1)–ல் உள்ள வார்த்தைகளில் தொலைதூர அளவில் கூட எந்தக் குறிப்பும் இல்லை. அந்தப் பிரிவில் உள்ள சொற்கள் அத்தகைய நபருக்கு முன்னனுமதி தேவையில்லை என்பதையே உணர்த்துகின்றன. ... ...

இந்த நீதிமன்றத்தால் இவ்வாறு பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட சட்டமானது, தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. உதாரணமாக, **'லாப் சிங்'** வழக்கில் பின்வருமாறு அவதானிக்கப்பட்டது:–

"9. தற்போதைய இந்த வழக்கில், சம்பந்தப்பட்ட பொது ஊழியர்கள் 13–12–1999 மற்றும் 30–4–2000 ஆகிய தேதிகளில் ஓய்வு பெற்றுவிட்டனர். அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடருவதற்கான அனுமதி கோரப்பட்ட விண்ணப்பம், அவர்கள் ஓய்வு பெற்றதற்குப் பிறகு, அதாவது முதலாவதாக 13–9–2000 அன்றும், பின்னர் 24–9–2003 அன்றும் நிராகரிக்கப்பட்டது. அந்த பொது ஊழியர்கள் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டதால், ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 19–ன் கீழ் அவர்களுக்கு அனுமதி வழங்குவது குறித்துப் பரிசீலிக்க வேண்டிய அவசியமே எழவில்லை. நீதிமன்றம் ஒரு குற்றத்தை விசாரணைக்கு எடுக்கும் தேதியில், சம்பந்தப்பட்ட பொது ஊழியர் ஏற்கனவே ஓய்வு பெற்றிருந்தால், ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அவர் மீது வழக்குத் தொடர எவ்வித அனுமதியும் தேவையில்லை என்பது சட்ட ரீதியாக மிகவும் தெளிவாக உள்ளது. 'எஸ்.ஏ. வெங்கடராமன் எதிர் அரசு' என்ற வழக்கில், 1947–ஆம் ஆண்டு ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 6(1)–ஐ [இந்தப் பிரிவு தற்போதைய ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 19(1)–க்கு இணையானது ஆய்வு செய்தபோது–நீதிமன்றம் ஒரு குற்றத்தை விசாரணைக்கு எடுக்கும் நேரத்தில், ஒரு நபர் பொது ஊழியராக நீடிக்கவில்லை என்றால், அவருக்கு எவ்வித முன்னனுமதியும் தேவையில்லை என்று இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. *எஸ்.ஏ. வெங்கடராமன்' வழக்கில் எடுக்கப்பட்ட இந்த நிலைப்பாடானது, 'சி.ஆர். பன்சி எதிர்*

மகாராஷ்டிர மாநில அரசு[7] மற்றும் இந்த நீதிமன்றத்தின் *அரசியல் சாசன அமர்வு வழங்கிய 'கே. வீராசாமி எதிர் இந்திய யூனியதுன்*[8] ஆகிய வழக்குகளில் இந்த நீதிமன்றத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனவே, ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழான குற்றச்சாட்டுகளைப் பொறுத்தமட்டில், சிறப்பு நீதிபதி பிறப்பித்த உத்தரவை ரத்து செய்தது உயர்நீதிமன்றத்தின் தரப்பில் நியாயமானது அல்ல.

10. இதன் விளைவாக, சட்டத்தின் 19 வது பிரிவின் கீழ் எந்த அனுமதியும் இல்லாத காரணத்தால், சட்டத்தின் கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றங்கள் தொடர்பாக விடுவிக்கக் கோரிய எந்தவொரு விண்ணப்பத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு எந்த சந்தர்ப்பமும் காரணமும் இல்லை. *'ஒரு பொது ஊழியர் பணியில் இருக்கும்போது அவருக்குக் கிடைக்கும் பாதுகாப்பு, அவர் ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் கிடைக்க வேண்டும்'* என்று உயர் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டதும் நியாயமானது அல்ல. அந்தக் கூற்று, இச்சட்டத்தின் பிரிவு 19–ன் கீழ் அனுமதி பெறுவது தொடர்பாக இந்த நீதிமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சட்ட விதிகளுக்கு முற்றிலும் முரணானது."

11. மீண்டும், ஒரு பொது ஊழியர் தனது 'அதிகாரப்பூர்வ கடமையைச் செய்யும்போது அல்லது கடமையைச் செய்வதாகக் கருதிச் செயல்படும்போது' ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டால் மட்டுமே, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 197–ன் கீழ் அவருக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்பது தொடர்ச்சியாக

---

[7] (1970) 3 எஸ்.சி.சி. 537

[8] (1991) 3 எஸ்.சி.சி. 655

வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், சட்டவிரோதமான ஆதாயங்களைப் பெறுவதற்காக, தனது பதவியை ஒரு வெறும் போர்வையாகப் பயன்படுத்திச் செய்யப்படும் செயல்களுக்கு அத்தகைய பாதுகாப்பு கிடையாது. முந்தைய சில தீர்ப்புகளில் உள்ள சட்ட அறிக்கைகள் இந்த நீதிமன்றத்தால் ***காவல் ஆய்வாளர் மற்றும் ஒருவர் எதிர் பட்டெனபட்லா வெங்கட ரத்னம் மற்றும் ஒருவர்***[9] வழக்கில் இந்த நீதிமன்றத்தால் பின்வருமாறு தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன:–

> "7. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட குற்றச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அவர்கள் பொது ஊழியர்களாக பணியாற்றினர். அவர்கள் பணியில் இருந்தார்களா அல்லது கடமையில் இருந்தார்களா இல்லையா என்பது கேள்வி அல்ல, ஆனால் " செயல்படும் போது அல்லது அவர்களின் பணிசார் கடமையை நிறைவேற்றும் வகையில் செயல்படும் போது" குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட குற்றங்கள் அவர்களால் செய்யப்பட்டனவா என்பதுதான். அந்த கேள்வி இனி ஒருங்கிணைக்கப்படவில்லை. *ஷம்பூ நாத் மிஸ்ரா எதிர் உ.பி. அரசு*[10], பத்தி– 5 இல், இந்த நீதிமன்றம் கூறியதாவது: (எஸ்.சி.சி. பக்க. 328)
>
> "5. கேள்வி என்னவென்றால், அரசு ஊழியர் பொய்யாவணம் புனைதல் அல்லது பொது நிதியை தவறாகப் பயன்படுத்துதல் போன்ற குற்றங்களைச் செய்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்படும் போது, அவர் தனது பணிசார் கடமைகளைச் செய்ததாகக் கூற

[9] (2015)13 எஸ்.சி.சி. 87
[10] (1997) 5 எஸ்.சி.சி. 326

முடியுமா? பொய்யான பதிவுகளை உருவாக்கி, பொது நிதியை தவறாகப் பயன்படுத்துதல், முதலியன அவரது பணிசார் கடமைகளை மேற்கொள்வதற்காக அல்லது நிறைவேற்றுவதில் அரசு ஊழியரின் பணிசார் கடமை அல்ல. பணிசார் தகுதியானது அவருக்குப் பதிவேட்டைப் புனையவோ அல்லது பொது நிதியை தவறாகப் பயன்படுத்தவோ மட்டுமே உதவுகிறது. கற்றறிந்த நீதிபதியால் நம்பப்பட்டது யாதெனில் இது செய்யப்பட்ட குற்றத்துடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட அல்லது பிரிக்கமுடியாத வகையில் அதே பரிவர்த்தனையில் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்று அர்த்தமல்ல. இந்தச் சூழ்நிலையில், அனுமதி குறித்த கேள்வியில் உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் விசாரணை நீதிமன்றத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்து தெளிவாக சட்டவிரோதமானது மற்றும் அதை நிலைநிறுத்த முடியாது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

8. *பிரகாஷ் சிங் பாதல் எதிர் பஞ்சாப் அரசு*[11] , பத்தி 20 இல் இந்த நீதிமன்றம் கூறியதாவது: (எஸ்.சி.சி. பக். 22–23)

"20. அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளைச் செயல்படுத்துவதில் பொது ஊழியர் செய்ய வேண்டிய அனைத்து செயல்களையும் தடைகாப்புக் கோட்பாடு பாதுகாக்கிறது. எந்த நோக்கத்திற்காக அவை நிகழ்த்தப்படுகின்றன என்பது குற்றவியல் வழக்குகளில் இருந்து இந்த செயல்களைப் பாதுகாக்கிறது. இருப்பினும், ஒரு விதிவிலக்கு உள்ளது. ஒரு குற்றவியல் செயல் அதிகாரத்தின் நிறத்தின் கீழ் நிகழ்த்தப்பட்டாலும், உண்மையில் அது அரசு

[11] (2007) 1 எஸ்.சி.சி. 1

ஊழியரின் சொந்த மகிழ்ச்சிக்காகவோ அல்லது நன்மைக்காகவோ இருந்தால், அத்தகைய செயல்கள் அரசின் தடைக்காப்பு கோட்பாட்டின் கீழ் பாதுகாக்கப்படாது.

அதன்பிறகு, பாரா 38 இல், மேலும் கூறப்பட்டது: (*பிரகாஷ் சிங் பாதல் வழக்கு, எஸ்.சி.சி. பக். 32*)

"38. சட்டத்தின் 197 வது பிரிவின் கீழ் அனுமதியின் தேவை தொடர்பான கேள்வி, புகார் அளிக்கப்பட்டவுடன் மற்றும் அதில் உள்ள குற்றச்சாட்டுகள் குறித்து பரிசீலிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த கேள்வி நடவடிக்கையின் எந்த கட்டத்திலும் எழலாம். அனுமதி தேவையா இல்லையா என்ற கேள்வியை நிலையின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்.

9. *ரஜிப் ரஞ்சன் எதிராக ஆர். விஜய்குமார்*[12] என்ற தீர்ப்பில் பத்தி 18 இல், இந்த நீதிமன்றம் பின்வரும் கருத்தை எடுத்துள்ளது: (எஸ்.சி.சி. பக். 521)

"18. ... தனது பணிசார் கடமைகளை நிறைவேற்றும் போது கூட, ஒரு பொது ஊழியர் குற்றவியல் சதித்திட்டத்தில் ஈடுபட்டாலோ அல்லது குற்றவியல் தவறான நடத்தையில் ஈடுபட்டாலோ அவர்களின் இதுபோன்ற தவறான செயல்கள் அவரது அதிகாரப்பூர்வ கடமைகளை நிறைவேற்றும் செயலாக கருதப்படக்கூடாது, எனவே, சட்டத்தின் பிரிவு 197 இன் விதிகள் ஈர்க்கப்படாது.

[12] (2015) 1 எஸ்.சி.சி.513

(ஏற்கனவே வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது)

12. இந்த நீதிமன்றம் மேலும் கவனித்திருப்பதாவது, சில சமயங்களில், குற்றம் சாட்டப்பட்ட செயல் உத்தியோகபூர்வ கடமைகளை நிறைவேற்றுவதுடன் சிக்கலான முறையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளதா, மற்றும் அந்த விஷயம் *'அவர்களின் உத்தியோகபூர்வ கடமையை நிறைவேற்றும்போது அல்லது நிறைவேற்றுவதாகக் கருதும்போது'* என்ற வெளிப்பாட்டின் வரம்புக்குள் வருமா இல்லையா என்பது, சாட்சியங்கள் அளிக்கப்பட்ட பின்னரே தெளிவுபடுத்தப்படும். மேலும், அனுமதி பற்றிய கேள்வியையும் பிந்தைய கட்டத்தில் எழுப்பலாம். **பி. பே. பிரதான் எதிராக சிக்கிம் மாநில அரசு (மத்திய புலனாய்வுத் துறையால் குறிப்பிடப்படுவது)** [13] , என்ற வழக்கில், இந்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு கூறியது:–

> "15. எனவே, மேற்கூறிய முடிவுகளின் பார்வையில், தொகுப்புச் சட்டத்தின் 197 வது பிரிவின் கீழ் பாதுகாப்பைக் கோருவதற்கு, குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் புகார் செய்யப்பட்ட செயலுக்கும் பணிசார் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கும் இடையே நியாயமான தொடர்பு இருப்பதைக் காட்ட வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. பணிசார் கடமையை நிறைவேற்றுவதிலும், அதைத் தவறவிடுவதிலும் ஒரு பணிசார் செயல் செய்யப்படலாம். சட்டப்பிரிவு 197 இன் கீழ் பாதுகாப்பைப் பெறுவதற்கு, குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவரின் செயல்கள், பணிசார் கடமையை நிறைவேற்றுவதில் இருந்து பிரிக்க முடியாத வகையில் இருக்க

[13] (2001) 6 எஸ்.சி.சி 704

வேண்டும், ஆனால் அவர்களுக்கும் அந்த கடமைகளின் செயல்திறனுக்கும் இடையே நியாயமான தொடர்பு இல்லை என்றால், பணிசார் அந்தஸ்து செயல்களுக்கான சந்தர்ப்பம் அல்லது வாய்ப்பை மட்டுமே வழங்குகிறது, பின்னர் எந்த அனுமதியும் தேவையில்லை. குற்றவியல் தரப்பால் முன்வைக்கப்பட்ட வழக்கு தோல்வியடைந்தால் அல்லது செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படும் செயல் கடமையை நிறைவேற்றுவதே என்று பாதுகாப்புத் தரப்பு நிரூபித்தால், வழக்கு நடவடிக்கைகள் கைவிடப்பட வேண்டும். குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 197–இன் கீழ் அனுமதி பற்றிய கேள்வியை, நீதிமன்றம் வழக்கை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்ட பிறகு எந்த நேரத்திலும் எழுப்பலாம் என்பது நன்கு நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது; அதாவது, வழக்கை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்ட உடனேயே, அல்லது குற்றச்சாட்டுகள் பதிவுசெய்யும்போதோ, அல்லது விசாரணை முடிவடையும் நேரத்தில் மற்றும் தண்டனைக்குப் பின்னரும் கூட எழுப்பலாம். ஆனால், சில குறிப்பிட்ட வழக்குகள் இருக்கலாம். அவற்றில், தான் செய்த செயல் உத்தியோகபூர்வ கடமையை நிறைவேற்றுவதே என்று பாதுகாப்புத் தரப்பு நிரூபிக்க வாய்ப்பு அளிக்காமல், கேள்வியை திறம்பட முடிவெடுக்க முடியாமல் போகலாம். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் செய்த செயல், தனது கடமையைச் செய்யும்போதே நடந்தது என்ற கூற்று நியாயமானதா, அது பொய்யானது அல்ல அல்லது கற்பனையானது அல்ல என்று முடிவுக்கு வர, அதை நிரூபிக்க

பாதுகாப்புத் தரப்பிற்கு வாய்ப்பு அளிப்பதன் மூலம் விசாரணையின்போது ஆராயலாம். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில், அனுமதி பற்றிய கேள்வியானது, விசாரணையின் முடிவில் வழங்கப்படக்கூடிய முக்கிய தீர்ப்பில் முடிவெடுப்பதற்காகத் திறந்து வைக்கப்பட வேண்டும்."

(எங்களால் அடிக்கோடிடப்பட்டது)

13. ***என்.கே கங்குலி*** வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட குற்றங்கள் 120–பி இ.த.ச. உ/இ சட்டத்தின் பிரிவுகள் 13(1)(டி) மற்றும் 13(2) அதாவது சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றங்களைச் செய்ய சதி செய்தல் தொடர்பானது. இரண்டாவதாக, அதில் உள்ள பொருண்மைகளின் பின்னணியில் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது, இது பின்வருவனவற்றிலிருந்து தெளிவாகிறது: –

"35. மேற்கூறிய சட்ட முன்னுதாரணங்களை (case law) பரிசீலிப்பதன் மூலம், குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் (CrPC) பிரிவு 197–இன் கீழ் தகுந்த அரசாங்கத்திடம் இருந்து முன் அனுமதி பெறுவதற்கு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அந்தச் செயலைத் தனது உத்தியோகபூர்வ கடமையை நிறைவேற்றும்போதே செய்திருக்க வேண்டும் என்பது அவசியமாகிறது. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு எதிராக கற்றறிந்த சிறப்பு நீதிபதி அவர்கள் குற்றத்தை விசாரணைக்கு எடுப்பதற்கு முன்னதாக, தகுந்த அரசாங்கத்திடமிருந்து முன் அனுமதி பெற வேண்டியது அவசியமா என்பதைத் தீர்மானிக்க, மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு எதிராக இறுதி அறிக்கையில்

கூறப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளை நீதிமன்றம் ஆராய்வது முக்கியமானதாகும். *தற்போதைய வழக்கில், எதிர்மனுதாரரால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இறுதி அறிக்கையில் மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு எதிராகக் கூறப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள் அவர்கள் தங்கள் உத்தியோகபூர்வ கடமையை நிறைவேற்றும் போதே இழைக்கப்பட்டவை என்பதால்,* கற்றறிந்த சிறப்பு நீதிபதி அவர்கள் வழக்கை விசாரணைக்கு எடுப்பதற்கும் மற்றும் மேல்முறையீட்டாளர்கள் நீதிமன்றத்தில் முன்னிலையாகுமாறு அழைப்பாணை பிறப்பிப்பதற்கும் முன்னதாக, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 197–இன் கீழ் மத்திய அரசிடம் இருந்து முன் அனுமதி பெறப்பட வேண்டியது அவசியமா என்பதைச் சரியாகத் தீர்மானிக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

(எங்களால் அடிக்கோடிடப்பட்டது)

14. நாம் இப்போது கற்றறிந்த மூத்த வழக்கறிஞரான திருமதி.வி.மோகனாவின் வழக்குகளுக்குத் திரும்புவோம். ***ரிஷிபால் சிங் எதிராக உத்தரபிரதேச அரசு மற்றும் மற்றொருவர்***[14] வழக்குகளில் இந்த நீதிமன்றம் அவதானித்தது:–

> "13. மேற்கூறிய தீர்ப்புகளிலிருந்து வெளிப்படுவது என்னவென்றால், ஒரு குற்றவியல் வழக்கு தொடக்க நிலையிலேயே ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் (Quashed) என்று கோரப்படும்போது, புகாரில் கூறப்பட்டுள்ள மறுக்கப்படாத

[14] (2014) 7 எஸ்.சி.சி. 215

குற்றச்சாட்டுகள் முதன்நோக்கிலேயே வழக்கை நிறுவுகின்றனவா என்பதை நீதிமன்றம் பரிசோதிக்க வேண்டும். புகாரைத் தொடர்வது சட்ட நடைமுறையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதாக அமையுமா என்பதையும், குற்றவியல் நடவடிக்கையைத் தொடர்வது நீதியைத் தவறாக வழிநடத்துமா என்பதையும் நீதிமன்றங்கள் பார்க்க வேண்டும் அல்லது, இந்த நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்வது நீதியின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றும் என்று நீதிமன்றம் ஒரு முடிவுக்கு வரும்போது, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 482–இன் கீழ் உள்ள அதிகாரத்தை நீதிமன்றம் பயன்படுத்தலாம். இந்த சட்டப்பிரிவின் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது, நீதிமன்றங்கள் புகாரில் உள்ள மறுக்கப்படாத குற்றச்சாட்டுகளை மட்டுமே பார்க்க வேண்டும்; அவை முதன்நோக்கிலேயே ஒரு குற்றத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனவா இல்லையா என்பதை மட்டுமே ஆராய வேண்டும். மாறாக, நீதிமன்றம் தன்னை ஒரு விசாரணை நீதிமன்றமாக மாற்றிக்கொண்டு, சர்ச்சைக்குரிய உண்மைத் தகவல்களுக்குள் ஆழ்ந்து செல்லக் கூடாது.

இந்த முடிவானது, தொகுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 482 இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தை பரிசீலிக்கும்போது பார்க்க வேண்டிய வரையறைகளைக் கையாள்கிறது. இது நேரடியாகத் தற்போதைய கருப்பொருளைப் பற்றிய தீர்ப்பு அல்ல. ***அனில் குமார் போஸ் வெர்சஸ் பீகார் அரசு***[15] என்ற வழக்கின் தீர்ப்பு, முழுமையான விசாரணைக்குப் பிறகு உருவான ஒரு வழக்கைப் பற்றியதாகும். அங்கு, இந்தியத்

[15] (1974) 4 எஸ்.சி.சி. 616

தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 420/34–இன் கீழ் தண்டிக்கத்தக்கக் குற்றத்தைப் பொறுத்தவரை, அதன் அத்தியாவசியக் காரணி 'குற்ற மனப்பான்மை' என்று கவனிக்கப்பட்டது. சம்பந்தப்பட்ட ஊழியர்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யத் தவறியது அல்லது விதிகள்/நடைமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறியது நிர்வாகக் குறைபாடுகளாக இருக்கலாம், ஆனால் அவை பிரிவு 420 இ.த.ச.–இன் கீழ் உள்ள தண்டனை விதிகளுக்குப் பொருந்தும் என்று கூற முடியாது. அந்த விஷயம், நீதிமன்றத்தின் முன் சாட்சியங்களாக உண்மைகள் தெளிவுபடுத்தப்பட்ட பிறகு பரிசீலிக்கப்பட்டது. எனவே, தற்போதைய நோக்கங்களுக்கு இந்தத் தீர்ப்புப் பொருத்தமற்றது.

15. இந்த விடயத்தை முழுமையாகப் பரிசீலித்தபோது, எங்கள் பார்வையில், உயர் நீதிமன்றமானது குற்றவியல் சீராய்வு மனுவை அனுமதிப்பதில் தெளிவாகத் தவறிழைத்தது மற்றும் அனுமதிப் பிரச்சினையில் 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எழுப்பிய எதிர்ப்பினை ஏற்றுக்கொண்டது. எனவே, இந்த மேல்முறையீட்டை நாங்கள் அனுமதிக்கிறோம், உயர் நீதிமன்றத்தின் பார்வையை நீக்கறவு செய்துவிட்டு, விசாரணை நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவை மீட்டளிப்பு செய்கிறோம் மற்றும் 1–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் விடுவிப்பு விண்ணப்பத்தினை தள்ளுபடி செய்கிறோம்.

16. அனுமதி பெறுவது தொடர்பான அடிப்படைப் பிரச்சினையைப் பரிசீலிப்பதற்காக மட்டுமே உண்மைகள் மற்றும் குற்றச்சாட்டுகளை நாங்கள் கவனித்துள்ளோம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறோம்; மற்றபடி, வழக்கின் தகுதி குறித்து நாங்கள் எந்தக் கருத்தையும்

வெளிப்படுத்தியதாகக் கருதக்கூடாது. அவை தன்னிச்சையாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். இந்த வழக்கு 11.12.2019 அன்று சிறப்பு நீதிமன்றத்தின் முன் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளதாக மதிப்பிற்குரிய வழக்கறிஞர் தெரிவித்துள்ளார். 1–வது எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் அன்று சிறப்பு நீதிமன்றத்தில் முன்னிலையாக வேண்டும், அதன் பிறகு வழக்கு சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நடத்தப்பட வேண்டும்..

17. இந்த மேல்முறையீடு மேற்குறிப்பிட்ட வரையறையின் அடிப்படையில் அனுமதிக்கப்படுகிறது.

மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்பட்டது.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும். "